837/10

Den 15. februar 2010 blev i sag nr. 75.112:

xxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxxx xxx
xxxx xxxxxx xx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har Familiens Basisforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning i anledning af en brand den 15/1 2003.

Selskabet har ved sin advokat afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klagerens eventuelle krav er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29. Subsidiært har selskabet gjort gældende, at langt hovedparten af klagerens krav er udokumenteret.

Det fremgår af sagen, at klageren tegnede den omhandlede forsikring med ikrafttræden den 3/12 2002. Den 15/1 2003 anmeldte klageren telefonisk, at der havde været brand i hendes lejede bolig. I anledning af den anmeldte skade indhentede selskabet oplysninger fra klagerens tidligere forsikringsselskab. Herfra fik selskabet oplyst, at klagerens familieforsikring i dette selskab var blevet opsagt til ophør den 23/8 2002 på grund af et utilfredsstillende skadeforløb. Dette harmonerede ikke med de oplysninger, som klageren havde givet i forbindelse med tegningen af forsikringen i det indklagede selskab, hvorfor dette selskab opsagde forsikringen med tilbagevirkende kraft fra tegningstidspunktet. Som konsekvens heraf blev brandskaden afvist. Klageren var utilfreds hermed, hvorfor sagen blev indbragt for Ankenævnet for Forsikring, som behandlede sagen un-

der sagsnummer 64.397. Af nævnets kendelse, som blev afsagt den 12/9 2005, fremgår:

> "Nævnet udtaler:
> Nævnet har gennemgået sagen og finder, at klageren ved forsikringens tegning har afgivet urigtige oplysninger vedrørende opsigelsen i det tidligere selskab. Nævnet finder imidlertid, at selskabet ikke har fremlagt den fornødne dokumentation for, at det ikke i den konkrete situation ville have tegnet forsikringen, hvis det rette forhold havde været oplyst. Selskabet har derfor ikke været berettiget til at opsige forsikringen med tilbagevirkende kraft som sket.
>
> Som følge heraf
> bestemmes:
>
> Selskabet, Forsikrings-Aktieselskabet Alka, skal opgøre og afregne erstatning i overensstemmelse med de gældende forsikringsbetingelser med tillæg af renter i henhold til forsikringsaftalelovens § 24.

Ifølge § 7, stk. 2, i nævnets vedtægter er et forsikringsselskab forpligtet til at følge nævnets kendelse, medmindre selskabet inden fire uger efter kendelsens afsendelse skriftligt har meddelt nævnets sekretariat, at det ikke ønsker at være bundet af afgørelsen. Sekretariatet modtog ikke meddelelse om, at selskabet ikke ønskede at være bundet.

Under henvisning til kendelsen anmodede klagerens advokat ved skrivelse af 19/9 2005 selskabet om at foretage en acontoudbetaling på ikke under 50.000 kr.

Til brug for sagens behandling anmodede selskabet herefter om aktindsigt i politiets materiale vedrørende branden.

Ultimo november 2005 modtog selskabet fra klagerens advokat en skitse over, hvor de brændte genstande skulle have befundet sig i boligen, samt lister over indbo med en værdi af 1.500 kr. eller derover. Effekternes samlede værdi beløb sig til ca. 550.000 kr.

Efter det oplyste havde klageren og hendes daværende samlever også været udsat for en brandskade den 6/6 2003. Denne skade var blevet anmeldt til Topdanmark, hvori samleveren havde tegnet indboforsikring. Det indklagede selskab indhentede derfor tillige oplysninger fra Topdanmark. Ifølge de modtagne oplysninger havde politiet i denne sag meddelt påtaleopgivelse ved skrivelse af 31/8 2004.

3. 75.112

Ifølge klageren fremsatte hendes advokat den 19/1 2006 over for det indklagede selskab et forligstilbud på 350.000 kr.

I e-mail af 26/7 2006 fra selskabets advokat til klagerens advokat hedder det:

> "Som jeg tidligere har påpeget, har jeg foretaget en indgående gennemgang af sagsakterne og herunder særligt akterne fra den efterfølgende brand (anmeldt til Topdanmark) sammenholdt med branden anmeldt til ALKA.
>
> Af Deres klients liste med krav af 22. november 2005 - hvilket er særligt problematisk - fremgår, at Deres klient til ALKA har fremsat krav for og har anmeldt et betydeligt antal genstande, som hun imidlertid tillige anmeldte brændt til Topdanmark ved den efterfølgende brand, og som hun direkte til politiet har oplyst overlevede branden anmeldt til ALKA.
>
> Der er bl.a. tale om ordbøger og andre bøger, flere giner, symaskiner (specialmaskiner til et hævdet krav på kr. 67.000), højttalere, skisæt, juleting, cd'ere mv. Samlet er kravene for genstande, som overlevede branden hos ALKA, men som Deres klient selv i 2005 har fremsat krav for, over kr. 250.000!!! I den forbindelse er det i øvrigt også noteret, at Topdanmark ikke har dækket Deres klients effekter, da hun ikke var noteret som medsikret på policen.
>
> Hertil kommer, at sagen præges af en fuldstændig mangel på dokumentation, at det anmeldte syudstyr mv. har et sådant erhvervsmæssigt tilsnit, at det ikke er dækket under familieforsikringen, og at skaden var begrænset til underetagen, hvorfor genstande på 1. sal ikke reelt havde lidt skade ud over en løs sodskade, jf. oplysninger fra ISS, og endeligt et underforsikringsproblem.
>
> Som jeg tidligere har påpeget overvejer ALKA pt. fortsat en anmodning til politiet om efterforskning af det fremsatte forsikringskrav per 22. november 2005, der er i helt åbenbar modstrid med de til politiet opgivne oplysninger i anledning af branden anmeldt til Topdanmark.
>
> Selskabet [er] mest interesseret i at få lukket sagen ned, og jeg kan således genfremsætte det tidligere tilbud om betaling af et erstatningsbeløb på kr. 105.000 til fuld og endelig afgørelse af sagen. Beløbet er skønsmæssigt fastsat og vurderet per kulance."

Af klagerens advokats skrivelse af 21/8 2006 til selskabets advokat fremgår:

> "Som tidligere anført har min klient ikke deltaget i den anden anmeldelse til Topdanmark, idet denne alene vedrører min klients tidligere samlever.
>
> Min klient blev af repræsentanten fra ISS og taksator instrueret i at skrive alt beskadiget indbo op på den til Alka Forsikring fremsendte liste. Herefter har repræsentanten fra ISS vurderet, hvad der skulle renses, og hvad der ikke havde værdi.
>
> Det er alene Alka Forsikrings problem, at man ikke ønskede at deltage i sagen efterfølgende, til trods for at min klients tidligere advokat ved skrivelse af den 4. marts 2003 udtrykkeligt opfordrede til besigtigelse. Jeg vedlægger kopi af min klients tidligere advokats skrivelse samt Alka Forsikrings skrivelse af den 10. marts 2003, hvoraf det fremgår, at Alka Forsikring blot betragter sagen som afsluttet og ikke ønskede yderligere besigtigelse eller i øvrigt opklaring af sagen.

Hvad min klients tidligere samlever efterfølgende måtte have gjort ved dele af effekterne, er min klient fuldstændig uvedkommende.

Jeg skal derfor for sidste gang opfordre Dem til at anerkende det tidligere fremsatte forligsforslag med betaling af kr. 350.000,00.

Såfremt jeg ikke får en ubetinget bekræftelse på dette senest 10 dage fra dato, er jeg af min klient instrueret om at udtage stævning mod Selskabet, som jeg formoder kan sendes til frafald af kald og varsel til Deres kontor?"

Af telefax af 25/8 2006 fra selskabets advokat til klagerens advokat fremgår:

"Jeg bemærker for det første, at en ting er, hvad der er anmeldt til Topdanmark Forsikring og af hvem. Noget andet er, hvad der fremgår af politiets afhøringsrapporter i forbindelse med undersøgelsen af den til Topdanmark anmeldte brandskade. Heraf fremgår, at et betydeligt antal varer for det første 'overlevede' den første brand anmeldt til Alka Forsikring. Dette på trods af, at disse genstande er anmeldt totalskadet overfor Alka Forsikring. Genstandene går også igen på den opgørelse over totalskadede genstande, som efterfølgende er fremsendt til Alka Forsikring.

Jeg kan ikke se, hvordan Deres klient på fornuftig vis vil kunne redegøre for denne åbenbare 'uoverensstemmelse'.

For det andet fremgår det af politiets afhøringsrapporter, at værdiansættelserne af de hævdede skadede genstande ligger langt, langt over genstandenes reelle værdi.

For det tredje bemærker jeg, at min klients undersøgelser hos bl.a. ISS har vist, at antallet af totalskadede genstande ved den første brand var endog særdeles begrænset, og at langt hovedparten af genstandene kunne afrenses.

For det fjerde er det fuldstændig irrelevant, at min klient afviste at deltage i et møde hos ISS efter den første brandskade. På dette tidspunkt mente min klient ikke, at forsikringen overhovedet var i kraft, og der bestod således ikke nogen forpligtelse til at realitetsbehandle skaden. Det forhold, at min klient undlod at deltage i besigtigelsen, medfører ikke - da Alka Forsikrings stillingtagen efterfølgende blev underkendt af Ankenævnet for Forsikring - at Deres klients forpligtelse til at dokumentere sit krav er bortfaldet. Deres klient havde en skærpet forpligtelse til at skaffe behørig dokumentation som følge af sagens omstændigheder, hvor Alka havde afvist at gå ind i skaden, hvilket Deres klient - og dennes daværende advokat - havde erklæret sig uenighed i.

Endelig tillader jeg mig venligst at bemærke, at et evt. krav efter Alka Forsikrings opfattelse principielt må anses for forældet efter FAL § 29.

Henset til sagens samlede omstændigheder vurderer jeg nu, om politiet skal anmodes om en nærmere efterforskning af sagen i anledning af det fremsatte krav, der som angivet efter min opfattelse er i åbenlys modstrid med det til politiet tidligere oplyste."

Herefter fulgte yderligere korrespondance mellem parternes advokater.

Ved skrivelse af 1/2 2007 blev klageren af politiet underrettet om, at politiet efterforskede en anmeldelse vedrørende bedrageri i forbindelse med branden.

I e-mail af 8/2 2007 fra klagerens advokat til selskabets advokat hedder det:

> "Min klient er nu sigtet.
> Jeg skal foreslå, at vi neutraliserer eventuelle forældelsesfrister. Alternativt er at vi skal stævne inden vi får svaret på straffesagen."

Skrivelsen fra klagerens advokat blev besvaret af selskabets advokat ved e-mail afsendt senere samme dag. Af e-mailen fra selskabets advokat fremgår:

> "Som du ved, mener jeg, at sagen allerede er forældet efter 2-årsfristen i FAL § 29. Imidlertid kan jeg herved suspendere eventuel ikke allerede afbrudt forældelse.
>
> Suspensionsperioden tillægges ikke en forældelsesperiode og er dermed alene udtryk for en midlertidig afbrydelse af den fortsatte forældelse (i det omfang forældelse ikke allerede er indtrådt).
>
> Suspensionen gælder indtil og med 4 uger efter datoen, hvor der er meddelt din klient tiltalefrafald, at sigtelsen frafaldes eller din klient er domfældt i første instans."

Ved skrivelser dateret 6/11 2007 blev både klageren og det indklagede selskabs advokat underrettet om, at politiet havde opgivet påtalen mod klageren.

Af klagerens advokats skrivelse af 18/3 2008 til selskabets advokat fremgår:

> "I ovennævnte sag skal jeg hermed endnu en gang opfordre Deres klient til at betale erstatning til min klient.
>
> Det fra Deres side anførte om at sagen er forældet er ikke korrekt. Forældelsesfristen afbrydes utvivlsomt ved skyldnerens anerkendelse af sin forpligtelse, og dette er sket på to måder. Dels har deres klient flere gange fremsat tilbud om betaling af et erstatningsbeløb, og dels fremgår det af følgebrevet til kendelsen fra Ankenævnet for Forsikring, at selskabet inden 4 uger skal oplyse nævnet, såfremt det ikke ønsker at følge afgørelsen, og at min klient i så fald ville få besked fra nævnet. Min klient har ikke modtaget en sådan besked. Forældelsesfristen er således utvivlsomt afbrudt.
>
> Ydermere kan jeg anføre at det fremgår af U.1988.259 at: 'Afhængig al omstændighederne...(vil)...være i strid med god forsikringsskik, at forsikringsselskaber gør forældelsesindsigelser gældende medens der føres forligsforhandlinger'.
>
> Min klient er dog indstillet på at forlige sagen mod betaling fra deres klient på kr. 350.000. Såfremt dette forligstilbud ikke accepteres, ser jeg mig nødsaget til at udtage stævning i sagen. Deres kommentarer senest 20 dage fra dato."

Skrivelsen blev besvaret af selskabets advokat ved skrivelse af 28/3 2008. I skrivelsen henviste selskabets advokat til mailkorrespondancen af 8/2 2007 og den heri omtalte suspension af forældelsen indtil fire uger efter politiets meddelte påtaleopgivelse.

Den 12/6 2008 fremsendte klagerens advokat endnu en skrivelse til selskabets advokat. I denne skrivelse henviste advokaten til den nugældende forældelseslovs § 30. Endvidere fremsatte han på ny det tidligere forligsforslag på 350.000 kr.

Ved e-mail af 19/6 2008 til klagerens advokat fastholdt selskabets advokat, at klagerens mulige krav var forældet. Samtidig opfordrede han klagerens advokat til at indbringe sagen for Ankenævnet for Forsikring.

Sagen blev indbragt for nævnet den 21/11 2008.

Klageren har nedlagt påstand om, at selskabet skal anerkende, at hendes krav ikke er forældet. I et bilag vedlagt klageskemaet har hun bl.a. bemærket følgende til selskabets advokats e-mail af 26/7 2006:

> "Afsnit 2 - Alka bad mig opgøre hele mit indbo dagen efter branden den 15. januar 2005 [2003]. Jeg oplyste til Alka, at det var for mig en uoverskuelig opgave. De sagde, jeg skulle gøre det efter bedste evne - så ville deres eksperter rette i listerne.
>
> Afsnit 3 - Det er korrekt, at jeg medtog nogle af de sodskadede genstande, i forbindelse med flytningen. ISS havde ladet disse genstande blive i brandtomten, da deres vurdering var, at genstandene ikke kunne reddes.
>
> Afsnit 4 - Nogle dele af 'syudstyret' havde jeg købt brugt. Alka oplyste på direkte forespørgsel om dette, at jeg skulle skrive nypris på listen, så ville de efterfølgende vurdere opgørelsen.
> Jeg kan oplyse, at jeg IKKE har drevet virksomhed, men at jeg var studerende som håndarbejdslærer, hvorfor jeg havde 'syudstyret'."

Selskabet har ved sin advokat over for nævnet fastholdt afslaget på forsikringsdækning og har til støtte herfor i skrivelse af 6/1 2009 bl.a. anført:

> "**Selskabets vurdering:**
>
> Klagen giver ikke selskabet anledning til at foretage en revurdering.
>
> Branden på klagers indbo er indtrådt allerede i januar 2003. I marts 2003 fremsatte klagers daværende advokat krav på over kr. 1.000.000 i anledningen af indboskaden. Kravet med

imidlertid på daværende tidspunkt ikke realitetsbehandlet af selskabet, idet selskabet allerede på dette tidspunkt havde annulleret forsikringen med tilbagevirkende kraft med henvisning til afgivelse af urigtige risiko oplysninger. Denne annullation blev efterfølgende som bekendt underkendt af ankenævnet i september 2005.

Efter den dagældende FAL § 29 løb den 2-årige forældelse af klagers hævdede krav på erstatning fra det tidspunkt, hvor klager havde kundskab om sit hævdede (og forfaldne) krav mod selskabet. Dette tidspunkt kan fastlægges til senest i marts 2003, hvor klagers daværende advokat fremsatte krav på over kr. 1.000.000 mod selskabet.

Selskabet havde på daværende tidspunkt afvist, at forsikringen overhovedet var i kraft (som følge af urigtige risikooplysninger), hvorefter klager indbragte sagen for ankenævnet. Ankenævnet traf som bekendt kendelse i september 2005.

I overensstemmelse med teori og praksis har forældelsen af klagers mulige erstatningskrav mod selskabet som følge heraf været midlertidigt afbrudt under indbringelsen af sagen for ankenævnet. Den midlertidige afbrydelse indebærer imidlertid alene, at forældelsen af klagers eventuelle krav igen *'vækkes til live',* når ankenævnets afgørelse foreligger. Ankenævnets behandling medfører ikke en fornyet forældelsesfrist.

Selv hvis det antages, at det af selskabet i sommeren 2006 fremsatte forligstilbud matte suspendere forældelsen, har denne suspension i hvert fald været ophørt på det tidspunkt, hvor selskabet efter år 2006 afvist erstatningsudbetalingen i forbindelse med korrespondance med klagers advokat. Forældelsen udløb således pr. 1. januar 2007.

Og selv hvis det antages, at der har været en midlertidig suspension som følge af mulige forligsforhandlinger (som ikke efter FAL § 29 i modsætning til efter den dagældende 1908-lov kan føre til en suspension af forældelse) udløb den 2-årige forældelse under alle omstændigheder med udgangen af 2007.

Først ved e-mail af 8. februar 2007 anmodede klagers advokat om en suspension af forældelsen. Denne suspension blev meddelt for så vidt indgår ikke allerede indtrådt forældelse. Endvidere blev det udtrykkeligt i undertegnedes e-mail af 8. februar 2007 angivet, at der alene var tale om en midlertidig afbrydelse af forældelsen, og at forældelsen udløb 4 uger efter den dag, hvor politiets påtaleopgivelse m.v. forelå.

Politiets påtaleopgivelse forelå pr. primo november 2007 og forældelsen udløb således 4 uger efter (senest) klagers modtagelse af politiets påtaleopgivelse. Forældelsen udløb således, jf. aftalen af 8. februar 2007, primo/medio december 2007.

Det fremhæves, at klagers henvendelser i marts og juni 2008 med *'genfremsættelse'* af forligsforslaget ikke kan føre til en suspension af forældelsen. Der har på intet tidspunkt i 2008 (eller for den sags skyld siden efteråret 2006) været forligsforhandlinger mellem parterne.

Heller ikke politiets efterforskning af sagen gennem 2007 frem til påtaleopgivelsen kan føre til en suspension, hverken efter Forældelsesloven (som efter selskabets opfattelse ikke er relevant i denne sag) eller efter den dagældende FAL § 29.

Selv hvis det måtte antages, at der således var sket midlertidig afbrydelse eller suspension af forældelsen under politiets efterforskning i 2007, så er forældelsen senest indtrådt 4 uger efter politiets påtaleopgivelse, dvs. i december 2007, jf. parternes aftale om suspension/midlertidig afbrydelse af 8. februar 2007.

Klager har overfor selskabet og efterfølgende til ankenævnet angivet, at det er den nuværende Forældelseslovs § 30, der finder anvendelse på sagen, idet 5-årig forældelsesfrist efter den dagældende § 29 først udløb pr. 13. januar 2008, og idet den nugældende Forældelseslovs suspensionsregler herefter finder anvendelse.

Dette er ikke korrekt. Klagers krav er forældet allerede efter den 2-årige forældelsesfrist i den dagældende FAL § 29 med udgangen af 2005, alternativt med udgangen af 2006 og allersenest ved udgangen af 2007, hvor den mellem parterne indgåede aftale om suspension/midlertidig afbrydelse af forældelsen i øvrigt også udløb (pr. primo/medio december 2007).

Klager, der har været advokatrepræsenteret gennem hele forløbet siden skaden i januar 2003, kan og har således ikke været uvidende om konsekvenserne af forældelse efter FAL § 29 og i særdeleshed ikke om forståelsen af den mellem parterne indgåede suspensionsaftale pr. 8. februar 2007.

Den siden 1. januar 2008 gældende forældelseslov finder således slet ikke anvendelse.

Og selv hvis det måtte antages, at den siden 1. januar 2008 gældende forældelseslov måtte finde anvendelse på forhold som følge af, at den 5-årige forældelsesfrist i FAL § 29 først udløb pr. 13. januar 2008, ses Forældelseslovens § 30 ikke at kunne føre til, at kravet ikke skulle være forældet.

I henhold til overgangsreglen i Forældelseslovens § 30 forælder kravet på det seneste af de to tidspunkter, hvor kravet ville have været forældet efter hidtil gældende regler (FAL § 29) eller efter reglerne i Forældelsesloven. Efter reglerne i Forældelsesloven kravet forældet 3 år fra forfaldstidspunktet, og forfaldstidspunktet er som bekendt indtrådt for flere år tilbage. Herudover ses forældelsen ikke på noget tidspunkt at være afbrudt, jf. Forældelseslovens §§ 20 eller 21.

Endelig bemærkes det, at for det tilfælde, at klagers krav ikke anses for forældet, er det selskabets opfattelse, at klagers krav for langt hovedparten er fuldstændigt udokumenteret. Det fremgår af selskabets undersøgelser, at en betydelig andel af de genstande, som klager kræver erstatning for i anledningen af branden i januar 2003, tillige blev anmeldt som brandskade ved branden anmeldt til Topdanmark af 16. juni 2003. Både klager og hendes samlever har under afhøringen til politiet da også tilkendegivet, at en betydelig andel af de genstande, der er anmeldt til Alka Forsikring blev reddet og renset efter branden i januar 2003.

Ligeledes fremgår det af afhøringsrapporterne, at et meget stort antal af de anmeldte genstande havde en værdi, som lå endog meget langt fra den af klager krævede erstatning. Endelig bemærkes det, at i særdeleshed de genstande, der er placeret i rummet som af klager selv er blevet benævnt som *'systuen',* nemlig lædersymaskine, giner m.v. har en så professionel karakter, at genstandene ikke kan anses for at være private indbogenstande omfattet af forsikringsdækningsomfang, men derimod må anses for at være erhvervstilbehør.

Sammenfatning:
Selskabet fastholder afvisningen af det af klager fremsatte krav, idet klagers eventuelle krav på erstatning er forældet efter såvel den 2-årige som 5-årige forældelsesfrist i den dagældende FAL § 21, ligesom § 30 i den pr. 1. januar 2008 gældende Forældelseslov ikke kan føre til, at kravet ikke er forældet.

Enhver bestrides klagers krav på erstatning i det hele af selskabet, idet klagers krav for langt hovedparten er fuldstændigt udokumenteret."

Klageren er ved skrivelser dateret 25/1 og 31/3 2009 til nævnet fremkommet med bemærkninger til det af selskabets advokat anførte.

I forlængelse heraf har klagerens advokat i skrivelse modtaget af nævnet den 22/4 2009 anført:

"For det første skal retsgrundlaget for forældelsen slås fast. Skadedatoen er fastsat til 15. januar 2003, og kravet skal derved forældes efter daværende Forsikringsaftalelovs § 29, hvori forældelsen er fastsat til 5 år, der skal regnes fra kravets forfaldstid. Der består i teorien en del diskussion om, hvornår forfaldstiden er indtruffet, hvorfor den af praktiske årsager her blot fastsættes til skadedatoen. Som følge af den 5-årige forældelsesfrist forældes kravet herefter først 15. januar 2008.

Som følge af indførelsen af den nye forældelseslov pr. 1. januar 2008, blev forældelsen i Forsikringsaftalelovens § 29 ligeledes ændret, så den herefter henviser til forældelse efter den nye forældelseslovs regler. Idet kravet, som ovenfor beskrevet, ikke er forældet 1. januar 2008, skal forældelsen også vurderes ud fra de nye overgangsregler i nuværende forældelseslovs § 30 jf. nuværende Forsikringsaftalelovs § 29, der som bekendt henviser til forældelseslovens regler.

Af overgangsreglerne i § 30 fremgår, at krav, der ikke ved forældelseslovens ikrafttræden 1. januar 2008 allerede er forældet efter hidtil gældende regler, tidligst forældes pr. 1. januar 2011. Som beskrevet var klagers krav ikke forældet pr. 1. januar 2008, hvorfor det tidligst forældes 1. januar 2011.

Dertil kommer, at forældelsesfristen i alle tilfælde vil være afbrudt som følge af klagers retslige skridt mod indklagede samt indklagedes skylderkendelse.

Den 5-årige forældelsesfrist i medfør af Forsikringsaftalelovens § 29 blev afbrudt, da undertegnede 4. august 2004 indsendte klage over indklagedes afgørelse omkring forsikringsdækning til Ankenævnet. Indbringelse af en sag for et klagenævn sidestilles i det hele med et sagsanlæg ved domstolene. Ankenævnet gav klager medhold i kendelsen nr. 64.397 af 12. september 2005. Forældelsen blev derved afbrudt i medfør af 1908-lovens § 2, idet der siden hen er ført forligsforhandlinger mm. der gør, at de retslige skridt er behørigt forfulgt. Udgangspunktet var herefter, at den nye frist skal regnes fra den dag, da anden retsafgørelse blev truffet. Denne frist fastsættes til 5 år, idet der ikke er tale om et særligt retsgrundlag. Forældelse vil derfor først indtræde for fordringen pr. 12. september 2010.

At der sker afbrydelse af forældelsesfristen ved sagens indbringelse for Ankenævnet, og ikke blot en midlertidig afbrydelse af fristen som hævdet af indklagede, understreges yderligere af bl.a. princippet i U.2000.1947H samt artiklen U.1995B.220. Af sidstnævnte fremgår det med al tydelighed, at *'En anerkendelsesdom, der går ud på at fastslå den sikredes krav består over for selskabet, vil afbryde forældelsen, hvorved der løber en ny 5-årig forældelsesfrist'.*

Den 5-årige forældelsesfrist i medfør af dagældende Forsikringsaftalelovs § 29 er desuden afbrudt i medfør af 1908-lovens § 2, idet indklagede ved ikke at have tilkendegivet for Ankenævnet, efter deres afgørelse 12. september 2005, at de ikke ønskede at følge den, har anerkendt erstatningspligten. Dette understøttes endvidere af, at indklagede ved e-mail af 26. juli 2006, tidligere fremlagt som klagens bilag 2, fremsatte forlig til fuld og endelig afgørelse af sagen. Derved anerkendte indklagede klagers krav, hvilket som beskrevet ligeledes fører til afbrydelse af forældelsen. Den nye forældelsesfrist skal herefter regnes fra det tidspunkt, hvor skylderkendelse finder sted, dvs. den 26. juli 2006. Forældelse vil herefter først indtræde 26. juli 2011.

Det skal endvidere bemærkes, at som følge af politiefterforskning af klager for bedrageri med start 8. februar 2007, hvor påtaleopgivelse i øvrigt skete 6. november 2007, må anses som værende en realitetsforhandling af sagen, som yderligere udelukker, at forældelsesfristen skulle være begyndt at løbe.

Som følge af de ovenstående grunde fastholdes det herefter, at forældelse ikke er indtrådt.

Det skal yderligere omkring hele forløbet bemærkes, at indklagede under sagen har skiftet advokat gentagne gange. Første gang skete dette skift fra advokat J.D. til advokat V.H., hvilket undertegnede først hørte om 31. oktober 2005, og igen i juni måned 2006, hvor indklagedes nuværende advokat, J.R., herefter varetog sagen.

Dette har medført en uhensigtsmæssig lang sagsbehandlingstid, og indklagede har gentagne gange ikke reageret på fremsendte forligstilbud og korrespondance, hvilket i alle tilfælde ikke bør komme klager til skade.

Endeligt er indklagedes fremsendelse af forligstilbud af 26. juli 2006 en konkret hændelse, der klart afbryder forældelsen, idet tilbuddet er en erkendelse af kravet.

Følgende scenarie ville være grotesk og krænkende for troen på forsikringssystemet:
- Indklagede taber først sagen efter længere tid sagsbehandling i Forsikringsankenævnet,
- Indklagede bruger herefter lang tid på at rejse sigtelse via politiet.

Det kan på ingen måde bebrejdes klager, at indklagede ikke bare betaler første gang. Hele det mellemværende tidsforbrug er alene forårsaget af indklagede, hvorfor indklagede naturligvis heller ikke af den grund kan påberåbe sig forældelse.

Jeg skal på ovennævnte baggrund henstille til, at klager gives fuldt medhold."

Hertil har selskabets advokat i skrivelse af 28/4 2009 til nævnet bl.a. bemærket:

"**Sammenfatning,**
Klagers indlæg af 21. april 2009 giver ikke selskabet anledning til yderligere bemærkninger.

For så vidt angår spørgsmålet om klagers påståede krav henledes opmærksomheden på mit tidligere Indlæg til nævnet.

For så vidt angår forældelse fastholdes det, at selv i det for klager gunstigste tilfælde er klagers krav forældet.

Forældelsen er indtrådt efter såvel den 2-årige forældelsesfrist i den dagældende FAL § 29, senest medio december 2007, hvor parternes aftale om suspension af forældelsen udløb.

Klagers påståede krav er endvidere forældet efter den 5-årige forældelsesfrist i den dagældende FAL § 29, jf. herved overgangsreglen i Forældelseslovens § 30, idet det påståede krav tillige er forældet efter den 3-årige forældelsesfrist i den nye Forældelseslov.

Endelig fremhæves det igen, at klager konsekvent under sagsforløbet har været advokatrepræsenteret, og at advokaten konsekvent - siden medio 2006 - er gjort opmærksom på, at kravet efter selskabets opfattelse var forældet.

Klagers advokat søgte imidlertid først suspension af det påståede krav pr. februar 2007, og klages advokat undlod at reagere inden for den aftalte 4 ugers frist på suspension af ikke allerede indtrådt forældelse, der udløb pr. medio december 2007. Endelig indbragte klagers advokat først sagen for Ankenævnet for Forsikring pr. december 2008.

Selskabet må således i det hele fastholde, at klagers påståede krav er forældet."

Efterfølgende har parternes advokater ført en omfattende korrespondance vedrørende forældelsesspørgsmålet.

Nævnet har den 12/9 2005 fået forelagt de bilag, som parterne har fremlagt.

Nævnet udtaler:

Efter sin gennemgang af sagen finder nævnet, at klagerens eventuelle krav mod selskabet må anses for at være forældet senest ved udgangen af 2007, da den aftalte suspension af forældelsesfristen var ophørt, jf. herved den toårige forældelsesfrist i den dagældende bestemmelse i forsikringsaftalelovens § 29. Da sagen først er indbragt for nævnet i november 2008, kan nævnet allerede derfor ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning som sket.

På den givne foranledning bemærkes, at det ligger uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om klagerens advokat måtte have pådraget sig ansvar for, at kravet ikke er forfulgt i tide.

Herefter

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen